

1. díl – Historie v souvislostech

jaktobylo.com/historie-v-souvislostech/planeta-jako-zbran/1-dil

Před nějakou dobou jsem vysílal dvoudílný dokument Kdo ovládá počasí. V něm jsem se zabýval některými technologiemi geoinženýrství, o kterých nemáme ani ponětí, a které jsou držené ve velkém utajení. Pokud o těchto technologiích někdo začne hovořit, bývá obvykle zesměšňovaný jako konspirátor nebo dezinformátor. Naštěstí, pro stále větší počet lidí, tato taktika už dávno přestala platit. Nesmíme se nechat spoutat v žaláři myšlenek, které jsou nám dovolené. Tím si doživotně zavřeme bránu k vědění. Geoinženýrství je naprosto běžné a fádňí téma mezi globálními mocenskými kruhy. Věřím, že vy, kteří mě posloucháte, jste jistě překonali infantilní zesměšňování této technologie. O geoinženýrství jsem točil základní úvodník do této problematiky, nazvaný Poručíme větru dešti. Druhým vstupním pokračováním do této problematiky byl další můj pořad s názvem Kdo ovládá počasí. Toto třetí volné pokračování, Planeta jako zbraň, je rozšířením mých obou předchozích pořadů. První pořad Poručíme větru dešti je ztravitelný pro ty z vás, kteří se s geoinženýrstvím setkáváte poprvé. Řekněme pro začátečníky nebo mírně pokročilé. Pro středně pokročilé je druhý pořad Kdo ovládá

počasí, a pro velmi pokročilé je tento třetí volný cyklus Planeta jako zbraň. Na Zemi začala nová, námi všemi nepozorovaná realita: realita bezohledného ničení, a to tak komplexním způsobem, že se nezastaví ani před planetou jako celkem! Na svět přišel nový druh války. Takový, který se už nedá vysvětlit, který nelze dokázat, alespoň zatím ne, který se už zřejmě stal trvalým stavem a který postihuje především civilní obyvatelstvo a přírodu. Tyto nové technologie v rámci geoinženýrství tedy představují především jednu věc. Zbraně. Musíme si především uvědomit, že armáda nikdy nepoužívá ve válce stejné zbraně jako v té předchozí. Armáda je vždy o 50 let napřed před ostatními. Nesmíme se proto podívat nad tím, že mnohé technologie jsou pro nás tak exotické, futuristické a těžko uvěřitelné jen proto, že jsme o nich nikdy neslyšeli. Paradoxem lidského uvažování je to, že člověk má myšlenkový dosah jen na úroveň svého myšlenkového potenciálu, mozkové kapacity a hlavně uvěřitelnosti. V dobách popularity vzdušných balónů by se každý vysmál představě, že stroj těžší než vzduch dokáže létat. Stejně tak by se vysmál každý kapitán zaoceánských parníků představě ponorek brázdících dna moří. Před 30 lety bychom jen těžko uvěřili tomu, že se budou po podlahách našich domácností prohánět uklízecí vysavače, které vyluxují za nás. Nyní je to běžnou realitou. Ovšem před 30 lety by tato myšlenka vyvolávala smích. V dnešní době se nacházíme ve stejné situaci. Ve stejném stupni vývoje technologií jako v dobách vzducholodí nebo parníků. Neznámé technologie, o kterých jsme mnozí ještě nikdy neslyšeli, vyvolají u některých slabomyslných jedinců také infantilní smích obohacený o moderní nálepky konspirace a dezinformace. Mnozí lidé vynaloží pozoruhodně velkou část svého života tomu, aby se něčemu vysmívali. Ke své smůle se vysmívají pouze své vlastní hlouposti a nevědomosti. Místo toho, aby se snažili do těchto nových vědomostí proniknout a porozumět jim, vystavují na odiv svou hloupost, ignoraci a nevědomost a ještě si z toho dělají legraci. Uměle staví zdi, barikády a bariéry před novými vědomostmi a tomu oddaně věnují mnoho energie ze svého života. Záleží na každém z

nás, zda si chceme zavírat bránu k vědomostem infantilním smíchem nad uklízecími roboty před 30 lety, nebo se posouvat, hloubat a pátrat dál. Zatímco dnešní protijaderná hnutí bojují proti jaderným zbraním a jadernému arzenálu, armáda, která má vždycky zhruba padesátiletý náskok, už dávno přešla k plazmovým zbraním, válce s počasím a geoinženýrství. A tady konečně vyvstávají zásadní otázky. Jaká technika se používá? Co se dělá? Jak je možné vyvolat obrovské přírodní katastrofy? Jak je možné ohrozit celou planetu? V minulých dekádách probíhal rozsáhlý utajený vývoj. Od atomových pokusů ve vyšších vrstvách atmosféry přes pokusy ovlivnit magnetické pole Země a počasí až po pokusy ovlivnit elektricky nabitou atmosféru.

Rozdělení pořadu

Tento pořad jsem rozdělil do dvou základních sekcí. V první části se budu zabývat dvěma hlavními konflikty, abychom si vytvořili přehled o válčení pomocí špičkových technologií na konci dvacátého století. Válka proti Jugoslávii, a válka v Perském zálivu. Nebudu tyto konflikty popisovat, ale budu se soustředit jen na použití chemických a biologických zbraní. Uděláme si tak zároveň i představu o rozsáhlém dopadu moderních zbraní na životní prostředí. Díky tomu se pak můžeme zamyslet nad motivací a výsledky takzvaných humanitárních intervencí. Válka samotná je ale jen jednou stranou mince. Stejně destruktivní jsou vojenské experimenty a výzkum, které využívají naše přírodní zdroje a destabilizují naše jemně vyvážené ekologické systémy.

Ve druhé části se budu zabývat některými důsledky dosavadního výzkumu v rámci hledání stále dokonalejších zbraní v systému hvězdných válek. Zaměřím se především na využívání naší planety jako zbraně. Podívám se samozřejmě i na jaderné, biologické nebo chemické zbraně, protože jsem o nich točil stejnojmenný pořad, tedy Biologické zbraně. Nebudu se samozřejmě zabývat úplně všemi podrobnostmi o současných vojenských strategiích, cvičeních a vybavení. Na to rozhodně nemám vědomosti ani kapacitu všechno

nastudovat a pojmout. Mým cílem ale není zaměřit se na nějaké zvláštní téma. Cílem mého pořadu je podat široký přehled o celé problematice tak, jak to chápu já. Způsobem, který se liší od standardního lineárního myšlení většiny lidí. Lidé dnes nevědí téměř nic o atmosférických jaderných zkouškách v 50. letech minulého století a méně než nic o historii vojenských ionosférických experimentů. Proto nemáme žádný historický referenční rámec pro pochopení současnosti. Pojdme se proto sběžně podívat na začátek, abychom vůbec pochopili současné moderní zbraně a strategie válečnictví.

Ochuzený uran: Jugoslávie

Použití chemických a biologických zbraní můžeme nejlépe pokrýt na válce proti Jugoslávii, o které jsem před časem natočil stejnojmenný pětidílný cyklus. V těchto kapitolách se nebudu soustředit na popis konfliktů v celé své šíři, ale budu se omezovat pouze na použití chemických a biologických zbraní. Západní média o válce informovala neobjektivně. O některých chybách NATO se široce informovalo, například o bombardování čínského velvyslanectví nebo civilních autobusů. Mnoho dalších katastrof ale bylo zameteno pod koberec. Petrochemické mraky uvolněné při bombardování, které kontaminovaly zemědělské produkty, jedinou potravinu pro obyvatelstvo. Ropná skvrna na Dunaji, která ohrožovala nejen pitnou a zavlažovací vodu, ale také chladicí vodu pro potřeby jaderného reaktoru u Bělehradu. Mosty, které byly zničené, aby se snížila mobilita vojska, přerušily také zásobování civilistů potravinami. Přerušování dodávek elektřiny postihlo inkubátory a další životně důležitá zařízení v nemocnicích v regionu. Jedny z nejhorších destrukcí byly způsobené použitím zbraní s ochuzeným uranem, tedy bomb a raket. Válka ale téměř skončila, když Amerika přiznala, že tyto zbraně byly skutečně použité. Tento radioaktivní odpad z Ameriky byl zdarma předaný výrobcům zbraní a nadále se používá místo wolframu a olova ve střelách a nábojích. Zanechává po sobě radioaktivní spad, kontaminuje bojiště a poprvé od druhé světové

války se používá ve velkém měřítku. Historie zbraní s ochuzeným uranem sahá dokonce až do roku 1943. V dokumentu z 30. října 1943, označeném War Department, United States Engineer Office Manhattan District, což jak víme je kódové označení projektu Manhattan, který vyvinul atomovou bombu, tak v tomto dokumentu najdeme překvapivý seznam použití radioaktivního materiálu jako vojenské zbraně. Tento dokument byl odtajněný v roce 1974. Materiál měl být rozemletý na částičky mikroskopické velikosti. Potom měl být rozptýlený v podobě prachu a kouře projektilem vystřeleným ze země, z pozemních vozidel nebo bombou svrženou ze vzduchu. V této podobě by ji vdechoval personál. Množství potřebné k usmrcení člověka je velmi malé. Odhaduje se, že i miliontina gramu nahromaděná v těle člověka je smrtelná. Nejsou známé žádné metody léčby oběti. Zdá se, že účinnost radioaktivního prachu nebo kouře jako zbraně zvyšují dva faktory. Za prvé, není vnímatelný smysly. Za druhé, může být přenášený prachem nebo kouřem, který je tak jemně práškový, že může proniknout standardním filtrem plynové masky v dostatečně velkém množství, aby byl velmi nebezpečný. To se uvádí v tomto americkém odtajněném dokumentu, ve kterém se dále zamýšlejí nad možností využití takových zbraní s ochuzeným uranem. Uvádějí tu možnost použít je proti velkým městům a vyvolat tak paniku a civilní oběti. Tento americký odtajněný dokument vyzval k okamžitému vytvoření výzkumné skupiny na Chicagské univerzitě. Jak myslíte, že by se zachovali Američané, kdyby věděli, že o 50 let později se američtí vojáci vrátí z války v Zálivu kontaminovaní a nemocní? Ochuzený uran hoří při dopadu za teploty přes 3000 °C. To odpovídá teplotě v pecích používaných pro kalení keramiky. Tím se vytvoří keramický uranový aerosol, což vede ke vzniku mikroskopických radioaktivních částic. Tyto částice se mohou dostat na velkou vzdálenost od místa uvolnění a mohou být vdechnuté. Zůstávají v těle po několik let a ozařují tkáně a orgány v blízkosti místa, kde se nacházejí. Mají také vliv na životní prostředí a volně žijící živočichy. Tribunál OSN pro lidská práva přijal v letech 1996 a 1997 rezoluce, které přidaly

zbraně s ochuzeným uranem na seznam zbraní hromadného ničení. Přesto, a navzdory tomu všemu, Američané bez ostychu použili zbraně s ochuzeným uranem v oblasti bývalé Jugoslávie. Dokonce neinformovali vracející se uprchlíky, že se vracejí do vysoce zamořené oblasti. NATO poprvé odhalilo informace o používání zbraní s ochuzeným uranem v dopise ze 7. února 2000, ve kterém generální tajemník NATO lord Robertson potvrdil generálnímu tajemníkovi OSN Kofi Annanovi, že celkem bylo v operaci Allied Force použito přibližně 31000 kusů munice s ochuzeným uranem. Jak jsem zmínil v mém cyklu Válka proti Jugoslávii, mnoho akcí NATO bylo oficiálně předáno haagskému tribunálu pro válečné zločiny. Jak se dalo očekávat, Carla del Ponteová, prokurátorka pro válečné zločiny, sdělila 2. června 2000 Radě bezpečnosti OSN, že neexistuje žádný důvod pro zahájení řízení proti personálu NATO.

Ochuzený uran: Irák

Ve svých mnohých pořadech jsem probíral různé aspekty, které se týkaly irácké invaze do Kuvajtu 2. srpna 1990. Nedávno jsem o tom hovořil ve třetím díle mého pořadu Klan Bushů. Ovšem toto napětí, které k tomu vedlo, lze vysledovat až do 30. let 20. století. Tehdy Arabský poloostrov a jeho ropné zdroje ovládaly Velká Británie, Francie a Amerika. Velkými hráči v tomto oboru bylo pět amerických společností. ExxonMobil, Chevron, Texaco a Gulf, dále Royal Dutch Shell a Anglo-Persian Oil Company, dnes BP. Říkalo se jim sedm sester. Jako takoví kontrolovali rafinerie, ropovody, tankery a produkci ropy po celém světě. V tomto pořadu asi nemá příliš smysl hovořit o vazbách mezi politikou, ropným průmyslem a válkou. Důležité ale je zmínit zásadní zprávu. Na jaře 1990, předtím než Irák zahájil invazi do Kuvajtu, generál Norman Schwarzkopf informoval americký senátní výbor pro ozbrojené služby o nové americké vojenské strategii. Tato vojenská strategie měla zajistit přístup Ameriky k ropě v Perském zálivu a její kontrolu v případě regionálního konfliktu. Bylo tedy jasné, co Američané provedou v případě napadení Kuvajtu, i když navenek zahájili klamavou kampaň

okázalého nezájmu. Obširně jsem o tom hovořil ve třetím díle pořadu Klan Bushů. Ovšem zajímavější je, že prodej zbraní americkými výrobci do Iráku nebyl okamžitě zastavený. 27. října 1992 se americká Sněmovna reprezentantů USA dozvěděla, že americké společnosti i společnosti v jiných zemích NATO prodávaly, a to dokonce se souhlasem vládních agentur, Iráku komponenty pro chemické, biologické a jaderné zbraně a raketové systémy. To všechno až do roku 1989. Množství, které pocházelo z Ameriky, bylo značné. Hovořil jsem o tom podrobně v mém trojdílném dokumentu Saddám Husajn. Například z Ameriky bylo dodáno 1500 amerických galonů bacilů antraxu, což odpovídá 5 678 litrům. Dále bylo z Ameriky dodáno 39 tun biologických bojových látek. Ty se vyráběly v Boca Raton na Floridě, zatímco díly pro rakety Scud se vyráběly v Connecticutu a Pittsburghu. Ještě úžasnější je, že když Irák nebyl schopen zaplatit za některé z těchto vojenských zbraní, museli se do toho vložit američtí daňoví poplatníci. Sovětský svaz, Francie, Velká Británie a Německo dodávaly Iráku zbraně i v 70. a 80. letech. Následovaly operace Pouštní bouře a Pouštní šavle v rámci válek v Perském zálivu. To jsem opět pokrýl třeba v pořadu Klan Bushů, proto se budu soustředit opět jen na aspekt chemických a biologických zbraní. Tajný dokument úřadu pro atomovou energii, který zveřejnil list Guardian, uvádí, že střely s ochuzeným uranem, které spojenci použili ve válce v Perském zálivu, zanechaly na bojištích v Kuvajtu a Iráku nejméně 40 tun radioaktivního prachu. Později mapy Pentagonu ukázaly, že většina jižního Iráku a severního Kuvajtu byla posetá zbytky ochuzeného uranu. Během rozsáhlého požáru na americké základně v kuvajtském Dauhá docházelo po dobu šesti hodin k silným explozím. Zuřily požáry, při kterých se do ovzduší uvolňovalo velké množství částic, které zahalily bojiště. Rozvinul se stálý vítr o rychlosti asi 22 km/h, který odnášel kouř a částice na jihovýchod. Odhaduje se, že na bojišti zůstaly stovky tun uranu na zničených tancích a vozidlech nebo v nich. Například v 70. letech minulého století se irácká armádní organizace Rural Alliance for Military Accountability ocitla v místě,

keré bylo podle jejího názoru životu nebezpečné. Bylo to v závětrí amerického zařízení na testování zbraní s ochuzeným uranem. Na základě těchto zkušeností odhaduje, že během prvních osmi měsíců války v Zálivu zemřelo 50 000 iráckých dětí na různé nemoci vyvolané použitím zbraní s ochuzeným uranem. Spojené státy prohlásily, že nemají žádnou právní povinnost vyčistit kontaminované bojiště. To se samozřejmě týkalo i veteránů války v Zálivu. 183 629 veteránů války v Zálivu podalo žádost o odškodnění u ministerstva pro záležitosti veteránů za postižení související se službou. Zemřelo přibližně 9 600 veteránů. Kromě toho bylo podle amerického ministerstva obrany asi 100 000 amerických vojáků vystaveno nízkému množství bojových chemických látek, včetně sarinu, cyklosarinu a yperitu; 250 000 dostalo novou látku pyridostigmin bromid, která byla stále testovaná. 150 000 dostalo velmi kontroverzní vakcínu botulotoxid. Celkem 436 000 lidí vstoupilo do oblastí kontaminovaných 315 tunami zbytků ochuzeného a radioaktivního uranu, který pravděpodobně obsahoval stopy plutonia. Tyto obě války, tedy válka proti Jugoslávii a válka proti Iráku, byly oficiálně ospravedlněné tím, že byly vedené z humanitárních důvodů. Můžeme vážně nazvat utrpení, kterému bylo vystavené civilní obyvatelstvo Kosova a Iráku, humánním? Nicméně, pokryl jsem genocidní povahu dvou vybraných válečných konfliktů, ve kterých byl prokazatelně použitý ochuzený uran, navzdory všem mezinárodním konvencím, dohodám a smlouvám. Toto je pravá povaha válečnictví moderní doby. NATO, OSN, Američané, Britové. Stvůry, které se neštítí ničeho.

Znečištění životního prostředí armádou

Použití zbraní s ochuzeným uranem v Kosovu i ve druhé válce v Perském zálivu zamořilo rozsáhlá území na nepředvídatelnou dobu. K vojenskému znečištění ale nedochází pouze na bojišti. Jedním z nejpamátnejších příkladů byla katastrofa v kanálu Love Canal v 70. letech 20. století. Subdodavatel společnosti Hooker Chemical Company, jedné ze společností, která vyráběla chemický defoliant

Agent Orange a další herbicidy a insekticidy pro použití ve vietnamské válce, se nacházel poblíž opuštěného kanálu v Niagara Falls ve státě New York. Společnost použila koryto kanálu k likvidaci svých kontejnerů s toxickým odpadem, zasykala je skládkovou zemínou a potom prodala pozemek místní školní radě za jeden americký dolar. Na stejném místě se nacházel uranový odpad z výroby atomových bomb pro projekt Manhattan za druhé světové války. Přestože ve smlouvě byla klauzule o tom, že se na pozemku nachází toxický odpad, vedení školy bylo ústně ujištěné, že na pozemku lze stavět. Nová škola přilákala rodiny, které se usadily poblíž. Když ale přišly deště a nádrže zrezivěly, toxická polévka se dostala do sklepů a na dvorky. Děti hrající si v nedalekém potoce utrpěly chemické popáleniny. V každé domácnosti v areálu byla alespoň jedna osoba postižená těžkou erozí. V jednom obzvláště pikantním případě měl voják, který se právě vrátil z Vietnamu, najít na svém vlastním dvorku stejný Agent Orange, o kterém si myslel, že ho zanechal ve válečné zóně ve Vietnamu. Jako první byly evakuované rodiny, které žily v nejtěsnější blízkosti toxického odpadu. V následujícím roce se v rodinách žijících mimo evakuované oblasti narodilo deset dětí. Z nich se pouze jedno dítě narodilo zdravé a bez postižení. To vedlo k evakuaci dalších 1000 rodin. Mnoho z 2,6 milionu Američanů, kteří sloužili ve vietnamské válce, nahlásilo své nemoci až po návratu. Značný počet dětí se narodil se zdravotními problémy. 20 000 veteránů dostalo od společností Dow Chemical Company a Monsanto, které lék vyráběly, odškodnění za rakovinu prostaty a dýchacích cest u svých dětí, rozštěp páteře, nebo různě závažné poškození míchy. Americká vláda ovšem nadále popírala, že by se vyskytly nějaké problémy. Produkty tohoto výzkumu se nadále používaly v zemědělství, na golfových hřištích a v městských parcích. Lékařští odborníci tvrdí, že jeden milion Vietnamců, ať už válečných veteránů, civilistů nebo jejich dětí, byli zabití nebo otráveni Agentem Orange. 25 milionů galonů, což je neuvěřitelných 75 708 235 litrů, bylo vystříkáno na 10 % celkové rozlohy Vietnamu. Tím se husté džungle a mangrovové

lesy změnil v neúrodnou pouštinu. Mnoho dětí ve znečištěných oblastech se narodilo s poruchami učení nebo s vážným postižením. Americká vláda ale odmítá přijmout odpovědnost za škody způsobené Agentem Orange ve Vietnamu a vlastním veteránům – s výjimkou kožní vyrážky. Vietnamská vláda se naopak zdráhá dělat kolem kontaminace rozruch, protože by to mohlo poškodit cestovní ruch a zemědělský export. Takto láskyplně armády zacházejí s civilním obyvatelstvem. Genocidní povaha těchto válek je zřejmá. Genocidní povahu válek jsem podrobněji rozvedl například v nedávném pořadu Klan Bushů nebo dříve Depopulace planety.

Biosféra

Uvedl jsem některé dopady chemických a biologických zbraní na planetu a na lidi, kteří na ní žijí. Naše planeta je složená z vyvážených cyklů a mechanismů, které byly citlivě vyladěvané miliony let. Pokud člověk do těchto mechanismů začne zasahovat, hrozí, že se zemské systémy rozkývají a rozkymácejí natolik, že je nebude možné vrátit zpátky. Pokud si představíme naši planetu jako složitý živý organismus, který čerpá potravu ze Slunce, tak zjistíme, že aktivně udržuje rovnováhu ve složení atmosféry a slanosti oceánů. Tento planetární organismus udržuje konkrétní teplotu v různých časech na různých místech různým způsobem. Tím vlastně stabilizuje život neuvěřitelného množství rostlin a živočichů. Je to neuvěřitelný systém přírodní hierarchie a harmonie, ve které všechno souvisí se vším. Stačí pak výkyv nebo odchylka jediného prvku z této citlivě nastavené přírodní hierarchie, aby se celý tento ekosystém začal pomalu hroutit. Část planety, která na ní udržuje život, se skládá ze vzduchu, vody a půdy. Hádáme správně, jde o biosféru. Je široká asi 16 kilometrů. Sahá do atmosféry, pod zem i pod vodu. Země přežívá už tisíce let díky recyklaci živin. Jde o složitou interakci organismů, které na ní žijí. Některé organismy využívají odpadní materiály jiných organismů. Biosféra tak vytvořila funkční, udržitelný a vzájemně propojený celek. Bohužel, biosféra nemá vylučovací systém, který by z ní odstranil toxické látky

vyprodukované člověkem. Je to jakobycho do svého těla vypouštěli látky, které se nedají jíst, a nutili naše tělo, aby se těchto látek zbavovalo. To přece nikdo rozumný nedělá. Alespoň vědomě ne. Tím se narušuje přirozená rovnováha samoregulačních mechanismů naší planety. Díky toxickému odpadu vyprodukovanému člověkem. To ale není jediná věc. Současný vojenský výzkum a experimenty jdou ještě dál. Manipulují s různými vrstvami atmosféry, které chrání biosféru před slunečním zářením, kosmickým prachem a dalšími mikročástičkami. Velká část tohoto výzkumu je zaměřená na využití samotné planety Země jako zbraně a využití síly přírodních procesů k vedení války. Abychom pochopili tyto přírodní procesy, které jsou zneužívané vojenským výzkumem, musím stručně vysvětlit atmosférické vrstvy, které obklopují Zemi. Musíme totiž věnovat pozornost tomu, jak tyto vrstvy fungují a jak na sebe vzájemně působí. Lépe pak pochopíme nebezpečí, která hrozí při narušení přirozené rovnováhy zemského organismu, tedy půdy, vody a vzduchu.

Geoinženýrství

Předtím, než se vypravím do zkoumání jednotlivých vrstev atmosféry, bychom si měli ujasnit základní pojmy vzhledem k technologiím, o kterých budu hovořit. Pokud se chceme orientovat v technologiích změn počasí, nevyhnutelně se setkáme s pojmem geoinženýrství. Všichni máme jakousťakous představu o významu tohoto označení, ale mnoho z nás přesně nedokáže popsat, co geoinženýrství přesně znamená. Geoinženýrství je definované jako celosvětová environmentální manipulace s naší atmosférou. To znamená manipulace s počasím, oceány, a tedy i s naší planetou. Metody navržené pro účely geoinženýrství jsou už realitou, ačkoli o nich neproběhla žádná veřejná debata, žádné veřejné oznámení ani demokratická kontrola. Navrhované plány geoinženýrství vycházejí z rozsáhlých poznatků o fungování přírodních procesů na Zemi, které byly získané díky vesmírnému výzkumu a zkoumání našeho planetárního systému. Tento výzkum je působivý svým počtem a

rozsahem. Proč se veřejnost o těchto experimentech nedozvěděla, přestože tyto geoexperimenty probíhají už od konce 20. století? Na tuto otázku odpověděl geoinženýr v únoru 2010 na zasedání Americké asociace pro rozvoj vědy:

"Studie ukazují, že lidé se rozhodují především na základě svých hodnot, přesvědčení, pohledu na svět a pocitů. Fakta hrají mnohem menší roli. Tuto mezeru nelze překlenout tím, že veřejnosti poskytneme více faktů nebo že se budeme snažit veřejnost vzdělávat prostřednictvím většího množství vědeckých poznatků.....
."

To je také důvod, proč globální mocenská klika nepovolí jakoukoli širokou veřejnou debatu, natož pak kontrolu, geoinženýrství.

Troposféra

Naše planeta se řítí vesmírem neuvěřitelnou rychlostí přibližně 107 280 kilometrů za hodinu po eliptické dráze. Kromě této neuvěřitelné rychlosti se Země také každých 24 hodin otočí kolem své osy. Všechny tyto pohyby znamenají, že vrstvy atmosféry nezůstávají od sebe stále ve stejné vzdálenosti. Atmosféru ovlivňují také změny na Slunci, Měsíci a dokonce i změny ve vesmíru. První vrstvou atmosféry je troposféra. Ta se odvíjí podle základního vzorce. Čím výš stoupáme nad zemský povrch, tím více klesá teplota, dokud není dosaženo teplotního minima. Nad tímto teplotním minimem se začíná opět oteplovat. A právě vrstva atmosféry od zemského povrchu po výšku prvního teplotního minima, se nazývá troposféra, neboli spodní atmosféra. Samotné teplotní minimum se nazývá tropopauza. Je ve výšce asi 10 km nad Zemí. V této výšce dnes létají komerční letadla. V roce 1993 Reginald Newell z Massachusettského technologického institutu oznámil objev, že v zemské atmosféře existují velké proudy vodní páry. Tyto vodní páry, svou velikostí a rychlostí proudění, konkurují Amazonce. Na severní polokouli je pět takových atmosférických řek a na jižní polokouli také pět. Jsou široké kolem 700 kilometrů, dlouhé až 7 700 kilometrů a

proudí v tenkém pásu pouhé tři kilometry nad zemským povrchem. To je neskutečný objev, protože právě tyto obrovské proudy vodních par jsou hlavním prostředkem přenosu vody po celé zeměkouli. Například z tropických deštných pralesů na rovníku do jiných teplotních pásem. Jako takové mají velký vliv na klima, průběh počasí a distribuci vody. Existují domněnky, že vliv těchto toků může vyvolat povodně a sucha.

Stratosféra

Nad tropopauzou se nachází stratosféra, která sahá do výšky přibližně 50 kilometrů nad zemským povrchem. Stratosféra překvapivě vykazuje tím vyšší teploty, čím je vzdálenější od zemského povrchu. To znamená, čím výše, tím tepleji. Jednou z příčin tohoto nárůstu teploty by mohlo být to, že v nadmořské výšce asi 25 kilometrů, stratosféra uzavírá ozónovou vrstvu. Molekuly ozonu se zase skládají ze tří molekul kyslíku namísto dvou, které má normální vzduch. Ozon je také velmi zajímavý, protože ozon má v různých vrstvách jinou funkci. V přízemní vrstvě je ozon považovaný za znečišťující látku a jednu z hlavních složek smogu. Ovšem ve stratosféře je ozon užitečný, protože tady ozon zachycuje ultrafialové sluneční záření, které může mít škodlivé účinky na plodiny, zvířata a lidi. Vojenská letadla obvykle létají ve stratosféře ve výšce přibližně 15 kilometrů. K tomu se váže ještě další zajímavé zjištění už za Druhé světové války. Během druhé světové války totiž piloti bombardérů zjistili, že jejich letadla jsou vystavená silným turbulencím, jakmile se dostanou do spodní stratosféry. V té době létala letadla v mnohem menších výškách než dnes. Brzy se zjistilo, že tyto turbulence jsou způsobené tenkými pásy velmi rychlých větrů, které obíhají kolem Země ve výšce asi 10 kilometrů a více. Tyto rychlé větry se nazývají tryskové proudy, v angličtině jet streamy. Po objevu těchto jet streamů lidé začali chápat, že zemská atmosféra a počasí jsou mnohem složitější, než si do té doby představovali.

Mezosféra

Jak teplota ve stratosféře stoupá, dosahuje nejvyšší hodnoty v takzvané stratopauze. Nad ní se nachází mezoféra, ve které se teplota začíná zase snižovat. Čím výše postupujeme, tím je zase teplota nižší. Takže, abychom to pochopili, ve stratosféře teplota narůstá, nejvyšší je ve stratopauze, zatímco v mezoféře teplota naopak klesá. Mezoféra dosahuje minimální teploty v takzvané mezopauze, která se nachází ve výšce asi 80 kilometrů nad zemským povrchem.

Ionosféra

Nad mezopauzou se nacházejí dvě vrstvy zemské atmosféry. Tyto dvě vrstvy se obvykle považují za společné a tvoří ionosféru. Spodní část ionosféry se nazývá termosféra, která se nachází ve výšce 80 až 100 kilometrů nad zemským povrchem. Jak název napovídá, tato vrstva je velmi horká a dosahuje teplot mezi 300 až 1700 °C. Horní část ionosféry se nazývá exosféra. Exosféra se rozprostírá v rozmezí 100 až 600 kilometrů nad zemským povrchem; teplota v exosféře opět klesá čím výš stoupáme. Právě v této nejvzdálenější vrstvě atmosféry je na oběžnou dráhu vynášena většina družic. Ionosféra je elektricky nabitá, a proto může přenášet elektrický proud. Německý matematik Carl Friedrich Gauss už v roce 1839 tušil, že taková atmosférická oblast může existovat. V roce 1902 se americký inženýr Arthur Kennelly a britský fyzik Oliver Heaviside znovu zaměřili na tuto myšlenku. Chtěli najít vysvětlení, že rádiové vlny mohou být vychýlené atmosférickou vrstvou, a tak se přenášet mimo zakřivení Země. Tato teorie byla prokázána v roce 1925. Ionosféra má tedy vlastní magnetické pole. Ionosféra ovlivňuje šíření elektromagnetických signálů. Tento proces se nazývá ionizace. Ionizace je způsobená slunečním zářením. Pokud vysílače nebo satelity vysílají elektromagnetické vlny, ionosféra je pohlcuje, odráží nebo ohýbá. Představme si ionosféru jako velké zrcadlo. Když vysílače nebo satelity do toho zrcadla vyšlou signály, pak se tyto signály od ionosférického zrcadla odrazí a v meziskocích dopadnou na zemský povrch v obrovských vzdálenostech tisíců kilometrů.

Pozorujeme to na krátkých vlnách, kde chytáme stanice z celého světa nebo když si večer naladíme střední vlny, zachytíme celou Evropu, kus Asie nebo severní Afriky. Občas během léta, na vrcholu jedenáctiletých slunečních cyklů, můžeme i na klasickém pásmu VKV2 zachytit stanice z Evropy, Asie nebo Afriky. Tohle všechno je způsobené odrazem signálů od ionosféry, od obrovského zrcadla nad naší hlavou. Ionosféra se obvykle klasifikuje podle stupně ionizace. První nebo nejnižší z těchto oblastí se nazývá vrstva D. Začíná zhruba ve výšce 60 km. Přes den je vysoce ionizovaná, ale v noci ne. Používá se především pro krátkovlnné a širokopásmové rádiové vysílání. Nad ní se nachází vrstva E, která se rozprostírá v rozmezí 90 až 140 kilometrů nad zemským povrchem. Tato vrstva obsahuje ionizované molekuly a silné elektrické proudy. Nad výškou 140 kilometrů se nachází vrstva F. Tato vrstva F obsahuje ionizované atomy, které mají nejvyšší koncentraci iontů ve vrstvě F2. Právě tyto vrstvy E a F jsou zodpovědné za to, že se rádiové signály mohou šířit na velmi dlouhé vzdálenosti. Jak jsem zmínil, takzvaná ionizace je způsobená slunečním zářením. Elektricky neutrální atomy v ionosféře ztratí elektrony. Tyto elektrony pak mají záporný náboj, zatímco samotný atom má náboj kladný. Tyto nabitě částice se nazývají kladné a záporné ionty. Jde o druh elektricky nabitě atmosféry, což se odborně nazývá plazma. Na Zemi se s tímto jevem neseťkáme. Samozřejmě s výjimkou krátké doby po bouřce. Většina atomů, které nás obklopují, jsou elektricky neutrální. Hmota existuje buď v pevném, kapalném, nebo plynném skupenství. Plazma je naopak přehřátý plyn. Stav, ve kterém se nachází plazma, je také známý jako čtvrtý stav hmoty. Ionosféra je jednou z nejdůležitějších ochranných vrstev atmosféry, která pokrývá Zemi a chrání nás tak před škodlivými slunečními a kosmickými částicemi.

Elektrojet

Vraťme se ale ještě na skok k ionosféře, protože ta tvoří stěžejní část pro vesmírné zbraně. Ionosféra obsahuje dvě velmi velké řeky. Tyto dvě řeky jsou tvořené stejnosměrným elektrickým proudem.

Nazývá se elektrojet, který se pohybuje v ionosféře ve výšce asi 120 kilometrů. Na severním a jižním pólu o něco níže. Opět, abychom pochopili, jaký úžasný vyvážený systém tvoří atmosféra jako ochranný obal kolem planety, který o ni pečuje. Máme tu proudění obrovských mas vodní páry zhruba 3 km nad zemí, které přenášejí vodu nad celou zeměkoulí. To je zhruba 3 km nad zemí. Pak tu máme tryskové proudění neboli jet streamy. Jsou to rychlé větry, které obíhají kolem planety ve výšce kolem 10 km. Nakonec elektrojet ve výšce 120 km nad zemí. Úžasné dynamo. Propojený řídicí mechanismus atmosférického megastroje. Podobně jako proudy vodní páry 3 km nad zemí, nebo jetstreamy 10 km nad zemí, tak i elektrojet 120 km nad zemí pohybuje elektrickými částicemi po celé planetě. Jedná se tedy o zdroj elektrické energie, který zdaleka převyšuje všechno na Zemi. To nabízí obrovský potenciál pro toho, kdo se ionosféru naučí ovládat. Ionosféra je vlastně obrovský přírodní generátor, který vyrábí až 10 milionů megawattů elektrické energie díky srážkám částic slunečního větru se zemským magnetickým polem. V ionosféře tečou tyto elektrické proudy zvané elektrojet, které někdy dosahují síly milionů ampérů. Když se elektrojet dotkne země, což se někdy stává během magnetických bouří, může ochromit telefonní kabely a rozvodné sítě. Více o tom budu hovořit v ionosférických ohříváčích, protože přílišným rozváděním bych boursal tuto popisovou konstrukci jednotlivých vrstev atmosféry.

Magnetosféra

Za ionosférou se nachází další výrazná vrstva atmosféry, která chrání Zemi. Nazývá se magnetosféra. Magnetosféra obsahuje obrovské magnetické siločáry, které probíhají mezi magnetickými póly. Nazývají se Van Allenovy radiační pásy.

Van Allenovy radiační pásy

Van Allenovy pásy jsou pojmenované po americkém fyzikovi Jamesi Van Allenovi, který je objevil v roce 1958. Spodní Van Allenovy pásy se nacházejí ve výšce 2000 až 5000 kilometrů nad povrchem Země. Nejvzdálenějším útvarem chránícím Zemi je vnější Van Allenův radiační pás, který se nachází ve výšce asi 51 500 kilometrů nad povrchem Země. V důsledku rotace a kroutivého pohybu Země se vnitřní Van Allenův pás rozprostírá ve výšce asi 200 kilometrů nad zemským povrchem, nad jižním Atlantikem. Této anomálii se také říká jihoatlantická anomálie. Podobná anomálie je i nad Mongolskem.

Oběžná dráha

Oběžná dráha je dráha, po které se objekt pohybuje, když přestane využívat umělý zdroj energie k pohonu. Jednoduše bez motoru. Jeho pohyb je tedy řízený pouze gravitací. Někdy se tomu říká volný pád. Když vyhodíme míč do vzduchu, výška, kterou dosáhne, závisí na síle, s jakou jsme ho vyhodili. V určitém okamžiku míč ztratí svou hnací sílu a začne po zakřivené dráze padat zpět k zemi. Nezastavuje se náhle a nepadá přímo zpět na zem, ale při sestupu pokračuje ve své trajektorii vpřed. Stejně je to i u družice vystřelené raketou. Po dosažení dostatečné výšky nad Zemí, sleduje dráha padající družice zakřivení Země. Stejně jako když padá míč. Ovšem u družice je to mnohem pomalejší sestupný proces, který trvá několik let.

Měsíc

Měsíc je na oběžné dráze udržovaný gravitační silou Země, což je asi 384 000 km od Země. Nemá žádnou atmosféru, a proto podléhá extrémním teplotním výkyvům. Asi 100 °C, když je plně vystavený Slunci, a asi minus 200 °C během měsíční noci. Účinné gravitační pole Země sahá až do vzdálenosti asi 1,6 milionu kilometrů do vesmíru; objekt za touto hranicí by byl vtažený na oběžnou dráhu kolem Slunce.

Slunce

Slunce je od Země vzdálené 148 milionů kilometrů. Přesto poskytuje stálý přísun energie, kterou potřebuje veškerý život na Zemi. Vzhledem k oběžné dráze Země a sklonu její osy, dochází k sezónním výkyvům. V průběhu času je veškerá sluneční energie vyzářená zpět do vesmíru jako dlouhovlnné záření. Tím se udržuje globální rovnováha. Teploty, které na Zemi zažíváme, jsou výsledkem rovnováhy mezi přicházejícím a odcházejícím tepelným zářením. Pokud by k tomu nedošlo, Země by se stále více zahřívala, až by nakonec veškerý život na ní zanikl.

Sluneční vítr

sluneční vítr je vlastně proud nabitých vysokoenergetických částic, které vyzařuje slunce. Nejsilnější je během aktivity slunečních skvrn. Někdy dokonce ruší rádiové vysílání na Zemi a způsobuje velmi silný elektrostatický nebo atmosférický náboj. Kosmické částice a částice ze Slunce jsou vrhané směrem k Zemi a zachycované ve Van Allenově pásu. Tyto částice se pohybují po spirále mezi magnetickými siločarami, které se táhnou mezi severním a jižním pólem, v časovém rozpětí pouhých 0,1 až 3 sekund. Zachycené částice mají tendenci zůstat v magnetickém poli po velmi dlouhou dobu. S výjimkou případů, když je pole silně narušené například během magnetické bouře. Nabité částice někdy proniknou Van Allenovým pásem a dostanou se do horních vrstev zemské atmosféry v okolí pólů. Když tyto energetické částice narazí na plyny v atmosféře, tak se rozsvítí. To způsobuje nádherné projevy barevných světél známé jako polární záře na severní i jižní polokouli.

Projekt Argus (1958)

Právě jsme vstřebali základní poznatky o atmosféře, která obaluje a chrání naši planetu dokonale seřízeným mechanismem. Ovšem s výzkumem raket začly armády uvažovat o využití atmosféry pro vojenské účely tak, aby planetu definitivně ovládly. Atmosférický výzkum se velmi rychle posunul od pouhého pozorování k experimentálnímu testování. Spojené státy provedly první

atmosférické jaderné testy v Tichomoří v roce 1946 a v Nevadě v roce 1951. Do roku 1956 Spojené státy odpálily více než 86 jaderných bomb. Sověti zahájili atmosférické testy v roce 1949 v arktických oblastech a do konce roku 1956 provedli patnáct výbuchů. Britové zase odpálili dalších devět atmosférických výbuchů na ostrovech Monte Bello západně od Austrálie a poblíž Maralingy v jižní Austrálii. Experimenty s ionosférou začaly hned po objevu Van Allenových radiačních pásů. Ještě předtím, než byla známá jejich úloha při ochraně Země. V srpnu až září 1958 odpálilo námořnictvo Spojených států tři jaderné bomby ve výšce 480 kilometrů nad jižním Atlantikem. Jak jsem už zmínil, Van Allenův pás v jižním Atlantiku sahá do výšky 200 až 400 kilometrů, a proto často ruší lodní komunikaci. Kromě toho byly odpálené dvě vodíkové bomby ve výšce 160 kilometrů nad Johnstonovými ostrovy v Tichém oceánu na severu Papuy-Nové Guineje. Tyto ostrovy leží přibližně na půli cesty mezi Havají a Marshallovými ostrovy, 18 stupňů severně od rovníku. Tyto exploze byly tak vysoko v atmosféře, že je bylo možné pozorovat i na Tahiti ve Francouzské Polynésii, tedy asi 18 stupňů jižně od rovníku. Tento experiment s krycím názvem Projekt Argus byl vypracovaný americkou Agenturou pro atomovou energii a americkým ministerstvem obrany, které jej označilo za největší vědecký experiment, jaký byl kdy provedený. Účelem projektu Argus bylo zřejmě vyhodnotit dopad jaderných výbuchů ve velkých výškách na rádiové vysílání a provoz radarů. Díky předchozím výbuchům v atmosféře armáda zjistila, že jaderné bomby mohou generovat takzvaný elektromagnetický puls, který vyřadí veškerou rádiovou komunikaci. Americké námořnictvo chtělo také rozšířit své znalosti o ionosféře a nabitých částicích v ní. Je možné, že tehdy nově objevené atmosférické vrstvy byly považované za potenciální zdroj neomezené energie, a tedy i neomezené ničivé síly. Tyto jaderné exploze vytvořily nové magnetické radiační pásy a přinesly do ionosféry dostatečné množství elektronů a dalších nabitých částic, které vyvolaly celosvětové účinky. Není známo, jak dlouho tyto radiační pásy trvaly, ale bylo je možné pozorovat ještě pět let po

explozích. Elektrony se pohybovaly sem a tam podél nově vytvořených magnetických siločar. Při dopadu do atmosféry v blízkosti zemských pólů vyvolávaly umělou polární záři. Zřejmě právě tento jev stál u zrodu koncepce vesmírného štítu proti blížícím se raketám. Otázka tedy zněla. Jestliže přirozené procesy na Zemi mohou zničit blížící se objekty z vesmíru, mohl by být vytvořený také umělý štít, který by mohl být použitý proti mezikontinentálním střelám? Právě v tuto dobu, tedy na přelomu 50. a 60. let stála armáda na začátku tohoto projektu vesmírného štítu. To si musíme uvědomit, abychom docenili ten historický referenční rámeček. Vesmírné zbraně nejsou vůbec nic nového, moderního.

Měděné jehly ve vesmíru

Na konci roku 1958 bylo vyhlášené moratorium na jaderné testy v atmosféře. To ovšem nemohlo zabránit dalším pokusům v ionosféře. V roce 1961 přinesl nizozemský Keesings Historisch Archief zprávu o tom, že americká armáda plánuje v ionosféře telekomunikační štít. Tento telekomunikační štít by eliminoval rušení, které narušuje rádiovou komunikaci a je způsobené slunečním větrem. Plán počítal s umístěním 350 000 000 měděných jehel na oběžné dráze kolem Země. Každá měděná jehla by byla dlouhá dva až čtyři centimetry. Vědci doufali, že tyto miliony jehel vytvoří pás o tloušťce 10 kilometrů a šířce 40 kilometrů a každá jehla se bude nacházet asi 100 metrů od další jehly. Tyto jehly by pak mohly odrážet rádiové vlny jako náhrada za nespolehlivou ionosféru. My už víme, kde se nachází ionosféra, a co se rozumí pod pojmem sluneční vítr. Ačkoli se tento projekt zaměřoval na problémy rádiové komunikace, byla to opět myšlenka vesmírného štítu, která se rychle dostávala do povědomí vojenských plánovačů. Armáda pak tento experiment skutečně provedla a na oběžnou dráhu kolem Země umístila 350 000 000 měděných jehel. Jaké škody armáda způsobila na složité struktuře horních vrstev atmosféry, není známo. V poválečných letech

sledovala tyto události nezávislá badatelka Leigh Richmond Donahueová se svým manželem Walterem Richmondem. Tito badatelé napsali:

"Když armáda umístila do ionosféry pásy malých měděných drátů, které obíhaly kolem Země, aby odrážely rádiové vlny a zlepšily kvalitu příjmu, došlo k velkému zemětřesení, které mělo hodnotu 8,5 stupně Richterovy škály. Zemětřesení způsobilo, že Chile přišlo o velkou část pobřeží. Tyto pásy měděného drátu absorbovaly magnetické pole Země."

Nikdo nemůže dokázat správnost této hypotézy. Ovšem právě tento experiment se stal prvním mylníkem, kdy se začly spojovat na jedné straně člověkem způsobené poruchy atmosféry, a na druhé straně nežádoucí ničivé přírodní jevy na povrchu naší planety. Že právě poruchy atmosféry způsobené člověkem souvisejí s těmito ničivými přírodními jevy na Zemi. Že člověk začal rozkolísávat jedinečně sladěný a citlivě vyvážený mechanismus planetárního dynamu, megastroje. Nevojenští geofyzici byli z těchto experimentů vyloučení. Veřejnost se o těchto projektech dozvěděla jen kusé informace. I přes tyto kusé informace se ale v řadách Mezinárodní astronomické unie zvedl silný odpor proti plánu armády vypustit do ionosféry měděné jehly. Konečné výsledky těchto experimentů nikdo nezná. Armáda o nich dodnes mlčí.

Projekt Starfish (1962)

9. července 1962 Amerika opět zahájila další sérii pokusů v ionosféře. Podle jejich vlastního popisu tato série testů zahrnovala jadernou zbraň o síle výbuchu jedné kilotony, která měla být odpálena ve výšce 60 kilometrů. Pak další dvě jaderné zbraně o síle výbuchu jedné megatony a několikanásobku megatony, které měly být odpálené ve výšce několika set kilometrů nad zemským povrchem. Tyto testy vážně narušily spodní, tedy vnitřní Van Allenův radiační pás a výrazně ovlivnily jeho tvar a intenzitu. Při tomto experimentu byl vnitřní Van Allenův radiační pás na určitou dobu

prakticky zničený. Částice z pásu byly vyvrženy do atmosféry. Očekávalo se, že na velkém území naruší na několik hodin magnetické pole Země, což znemožní rádiovou komunikaci. Očekávalo se, že výbuch vytvoří umělou kopuli polární záře ve vnitřním Van Allenově radiačním pásu, která bude viditelná i z Los Angeles. Byl to jeden z prvních experimentů, který vyvolal protesty britského astronoma sira Martina Rylea a učinil z něj přesvědčeného odpůrce jaderné energie. O 10 dní později, 19. července 1962 NASA oznámila, že v důsledku výškového jaderného testu z 9. července se vytvořil nový radiační pás. Tento radiační pás se táhne od výšky 400 kilometrů až do výšky 1600 kilometrů nad zemí. Lze jej považovat za dočasné prodloužení dolního Van Allenova radiačního pásu. O něco později, v roce 1962, podnikl Sovětský svaz další podobné experimenty s naší planetou a vytvořil tři nové radiační pásy ve výšce 7 000 až 13 000 kilometrů nad zemí. Toky elektronů v dolním Van Allenově pásu se od těchto jaderných testů ve velkých výškách výrazně změnila a nikdy se nevrátily k původním hodnotám. Podle amerických vědců může trvat několik set let, než se Van Allenův radiační pás obnoví natolik, aby dosáhl původního stavu. O deset let později se navíc zjistilo, že 300 megatun, uvolněných při všech jaderných explozích mezi lety 1945 až 1963, snížilo ozónovou vrstvu asi o čtyři procenta. To jasně ukazuje velké nebezpečí takovýchto experimentů armád. Programy jaderných zkoušek ze 40. až 60. let 20. století měly závažný dopad na naše životní prostředí. Nebudu tu popisovat experimenty jeden po druhém, protože by to pro většinu z nás bylo nudné a monotónní. Chtěl jsem jen znázornit, že už v 60. a 70. letech probíhaly obrovské testy ovlivňování ionosféry. Další experimenty se uskutečnily mezi lety 1975 až 1981 na celé planetě.

Závěr

To je všechno pro první díl cyklu Planeta jako zbraň, co uslyšíte v dalším druhém díle? Podívám se na obrovské znečišťování ozónové vrstvy raketami. Starty raket totiž značně přispívají k znečišťování této vrstvy atmosféry. Budu pokračovat stručně projektem

Timberwind z roku 1991, a podívám se na vesmír jako bojiště. Právě vesmír jako bojiště nabral konkrétní obrysy v hvězdných válkách za Reaganovy éry. Se skončením Studené války ale sny o tomto americkém ochranném štítu neskončily. Podívám se na laserové a mikrovlnné zbraně. Nebudu vás unavovat suchopárným technickým výčtem informací, ale zkusím vysvětlit podstatu těchto zbraní v rámci dopadu na nás. Stejně tak vysvětlím podstatu takzvaných plazmových zbraní. Musíme si ale nejprve vysvětlit, co znamená plazma, že jde o čtvrtý stav hmoty, a na jakém principu tyto plazmové zbraně pracují. Je třeba porozumět fungování tohoto nového futuristického arzenálu válečnictví, abychom jej mohli odsoudit. Jak jsem řekl, každá další válka se vede novými zbraněmi než ta předchozí. Dále se podívám na Incident v australském Banjawarnu z 28. května 1993. Od této kapitoly už rovnou přejdu k Nikolu Teslovi a jeho fenomenálním objevům. Právě na základě jeho zkoumání experimentovali Sověti a později i Američané. Šlo například o takzvané skalární vlny. Jejich princip a dopady také vysvětlím. Tyto skalární vlny mají totiž přímý vliv na rotaci planety Země i na možnost vyvolání zemětřesení pomocí extrémně nízkých vln na dálku. O vyvolání zemětřesení pomocí vln na dálku dokonce hovořil v roce 1997 na tiskové konferenci i tehdejší americký ministr obrany William Cohen. Všechno mám zdokumentované. Následně se podívám na přístroje pro ohřev ionosféry a k čemu takový ohřev vlastně je. Jde samozřejmě o systém HAARP na Aljašce a systém Datel, anglicky woodpecker na Ukrajině. Právě tento sovětský Datel, tedy přístroj pro ohřev ionosféry, napájela černobylská elektrárna. Podívám se i na další elektromagnetické zbraně a kybernetickou válku. Těch informací je tolik, že jsem zvolil kratší formát pořadů, abychom všechno mohli vstřebat v nějakém rozumném časovém rámci.